

Anarchiści na Białostocczyźnie w okresie rewolucji 1905-1907

**Przyczynek do dziejów ideologii anarchizmu i działalności
organizacji anarchistycznych na Podlasiu**

Ernest Szum

2012

„Prawo do wyrażania myśli wyłącznie wtedy coś znaczy, kiedy jesteśmy zdolni mieć myśli własne”

Erich Fromm¹

Na przełomie XIX i XX wieku w Europie nastąpił rozwój nowych ruchów politycznych, stanowiących poważne wyzwanie dla panującego wówczas porządku. Ich powstanie i ewolucja uwarunkowane były charakterystycznymi dla epoki imperializmu zjawiskami społecznymi i ruchami masowymi. Szybkie tempo przemian gospodarczych i współwystępujące z nim umacnianie się nacjonalizmu ekonomicznego i politycznego, wywierało wpływ również na sytuację będących w stanie rozbiorów ziem polskich.

W 1905 roku w Rosji wybuchła rewolucja, która była ogólnokrajowym spontanicznym zrywem skierowanym zarówno przeciw rządowi Imperium Rosyjskiego, jak i przeciw przemocy państwa wobec jego obywateli. Wydarzenia te stały się początkiem zmian ustrojowych w Rosji, które ostatecznie doprowadziły w 1917 roku do wybuchu rewolucji październikowej. Wcześniej – w 1904 roku, przed wybuchem wojny z Japonią, Rosja przeżywała trudności gospodarcze. Następnie przedłużająca się wojna oraz klęski armii rosyjskiej na froncie spowodowały wzrost nastrojów rewolucyjnych. Coraz częściej dochodziło do strajków. W niedzielę 22 stycznia 1905 roku (według kalendarza juliańskiego 9 stycznia) przed Pałacem Zimowym w Sankt Petersburgu odbyła się pokojowa demonstracja robotników, która ostatecznie została rozbita i zmasakrowana przez policję i wojsko. Zabitych i rannych było ponad tysiąc osób, w tym kobiety i dzieci. Wydarzenia te, znane pod mianem „krwawej niedzieli”, zainicjowały falę niezadowolenia i wystąpień antyrządowych wielu grup społecznych w Rosji, a także w Królestwie Polskim. Jednakże każda grupa miała własne cele. Protestującymi byli głównie robotnicy, którzy z pobudek ekonomicznych występowali przeciwko wyzyskowi ze strony pracodawców; chłopci, którymi kierowały głównie motywy poprawy sytuacji bytowej, inteligencja i liberałowie burżuazyjni domagali się respektowania swobód obywatelskich, a mniejszości narodowe domagały się wolności politycznej. Żądano wolności sumienia i wyznania oraz swobody zgromadzeń. Do końca stycznia strajki objęły prawie półmilionową rzeszę robotników. Protest podjęto również na terenach centrów przemysłowych w Królestwie Polskim. W październiku strajki sparaliżowały całe Imperium Rosyjskie².

Podczas starć demonstrantów z wojskiem, które miały miejsce w styczniu 1905 roku na ulicach Warszawy zginęło około stu osób. Śmiercią trzydziestu dwóch osób zakończyła się warszawska demonstracja pierwszomajowa. W czerwcu w Łodzi strajk włóknarzy przeobraził się w dwudniowe starcia, w efekcie których zginęło i zostało rannych około dwóch tysięcy osób. Ostatnim strajkowym elementem rewolucji było proklamowanie po raz kolejny strajku powszechnego w grudniu 1905 roku. W dławieniu robotniczych wystąpień

¹ E. Fromm, *Ucieczka od wolności*, Warszawa 1999, s. 226.

² P. Wandycz, *Pod zaborami. Ziemia Rzeczypospolitej w latach 1795-1918*, Warszawa 1994, s. 426-433.

z caratem aktywnie współdziałali przemysłowcy, a także przedstawiciele endecji i księży. Rewolucja przyniosła szereg pozytywnych zmian na ziemiach polskich. Powstała sieć legalnych polskich instytucji społecznych, pojawiła się możliwość tworzenia i rozwijania ruchu spółdzielczego, zelżały ograniczenia cenzuralne, dopuszczono używanie języka polskiego w urzędach gminnych³.

Wydarzenia związane z rewolucją spowodowały ożywienie ruchu rewolucyjnego, zarówno w Imperium Rosyjskim, jak i na polskich ziemiach zaboru rosyjskiego. Aktywną rolę w tych wydarzeniach odgrywały liczne organizacje anarchistyczne⁴. Prowadziły one agitację rewolucyjną, inicjowały i wspierały strajki oraz inne akcje robotnicze. Podobnie jak większość grup i partii rewolucyjnych w tym okresie, anarchiści posiadali swoje formacje bojowe przeprowadzające akcje zbrojne i zamachy na przedstawicieli carskich władz oraz na fabrykantów, którzy szczególnie okrutnie traktowali robotników. Organizacje anarchistyczne z całą bezwzględnością zwalczane były przez rosyjskie władze. Dziesiątki anarchistów zginęło w czasie walk z policją i wojskiem lub później na szubienicach, setki zostało skazanych na zesłanie. Anarchizm, utożsamiany często z odrzuceniem wszelkiej władzy państwowej, jest jednakże tylko zewnętrznym symptomem bardziej skomplikowanego myślenia, związanego z filozoficzną koncepcją jednostki ludzkiej i jej relacji ze społeczeństwem⁵.

Formowanie się grup anarchistycznych działających podczas rewolucji 1905-1907 na Białostocczyźnie rozpoczęło się dużo wcześniej, bo już w lutym 1903 roku. Wtedy to grupa emigrantów z Londynu, pod przewodnictwem działacza o pseudonimie „Zajdel”, przybyła do Białegostoku, aby zorganizować w tym mieście pierwsze organizacje anarchokomunistyczne. Rozpoczęli oni aktywną działalność polityczną i ożywioną akcją agitacyjną, prowadzoną w szczególności wśród członków istniejących już partii politycznych. Ze struktur działających w tym mieście grup eserów, SDKPiL, PPS i Bundu, anarchiści pozyskiwali nowych członków swojej organizacji⁶. Agitacja prowadzona wśród robotników, rzemieślników i czeladników, przyniosła pożądane rezultaty. We wrześniu 1904 roku działało już w Białymstoku około stu aktywnych anarchistów, zaś organizowane przez nich wiece gromadziły dziesięciokrotnie większą liczbę uczestników. Skutkowało to powołaniem federacyjnej organizacji anarchistycznej pod nazwą Międzynarodowa Grupa „Walka”. Formacja „Walka” pierwotnie założona wiosną 1903 roku w Białymstoku była pierwszym ugrupowaniem anarchistycznym powstałym na obszarze Królestwa Polskiego. Wówczas kilkunastu żydowskich tkaczy tworzących trzon formacji nawiązało kontakt z powstającymi w Rosji, przede wszystkim w Odessie i Kijowie, komórkami organizacji „Chleb i Wolność”, a jednocześnie z ośrodkami zachodnioeuropejskimi w Londynie, Paryżu i Genewie, które zorganizowały przerzut materiałów instruktażowych, pieniędzy i broni. Po 3 miesiącach istnienia „Walka” liczyła około 70 członków, a organizowane przez nią wiece gromadziły dziesięć

³ A. Radziwiłł, W. Roszkowski, *Historia 1871-1945*, t. 2, Warszawa 1995, s. 78-83.

⁴ D. Grinberg, *Z dziejów polskiego anarchizmu*, [w:] idem, *Publikacje zebrane*, Zielona Góra 1997, s. 12.

⁵ D. Grinberg, *Ruch anarchistyczny w Europie Zachodniej 1870-1914*, Warszawa 1994, s. 80.

⁶ S. Kalabiński, *Białostockie organizacje SDKPiL, PPS, Bundu, Socjalistów-Rewolucjonistów i anarchistów w latach 1901-1903*, „Rocznik Białostocki” t. 10, 1971, s. 87.

ciokrotnie większą liczbę osób. Od początku grupa propagowała terror ekonomiczny oraz prowadziła agitację wśród bezrobotnych regionu białostockiego. Członkowie grupy wszelkimi dostępnymi środkami wspierali wybuchające żywiłowo strajki, podkładali bomby pod domy fabrykantów znanych z najbardziej bezwzględnego wyzysku robotników. Używali również szantażu i przemocy wobec łamistrajków, a nawet dopuszczali się zabójstw⁷. Liderami poszczególnych grup tworzących federacyjną organizację byli: Jakow Nowomirski, Aleksander Gay, Lew Czjorny, W. Hordin⁸. W Białymstoku powstał jeden z najsilniejszych w całym Imperium Rosyjskim ośrodków anarchicznych⁹.

W początkowym okresie rewolucji, w 1905 roku, na Podlasiu utworzona została radykalna grupa anarchistyczna o nazwie „Czornoje Znamia” (z ros. Чёрное Знамя – Czarny sztandar)¹⁰. Współcześnie znana jest również pod nazwą czarnoznamieńcy, ale w okresie swojego istnienia formacja ta nie posługiwała się takim określeniem¹¹. Grupa „Czornoje Znamia” została założona w Białymstoku przez Judę Grossmana-Roszczina. Dwudziestodwuletni wówczas Juda Salomonowicz Grossman-Roszczin skupił wokół siebie wielu przedstawicieli narodu żydowskiego, mimo że otwarcie swoją niechęć do Żydów manifestował anarchistyczny lider Michaił Bakunin¹². Natomiast inni znaczący rosyjscy anarchiści nie mieli do Żydów negatywnego stosunku i starali się pozyskać żydowskich aktywistów na rzecz anarchizmu¹³. Grossman-Roszczin z głębokim szacunkiem wspominał żydowskiego rewolucjonistę z Białegostoku – Arona Elina, jako słynnego anarchistę i terrorystę¹⁴.

⁷ D. Grinberg, *Z dziejów polskiego...*, s. 12.

⁸ A. Sołżenicyn, *Dwieście lat razem*, cz. I, Moskwa 2002, s. 13

⁹ J. [imię], [nazwisko], 1905: [tytuł] [wyd.] [miejsce] [data] [t. III, red. J. [imię], b.m.w. 1927, s. 150.

¹⁰ *Anarchizm i anarchiści na ziemiach polskich do 1914 roku*, oprac. H. Rappaport, Warszawa 1981, s. 48.

¹¹ P. Korzec, *Pół wieku dziejów ruchu rewolucyjnego Białostoczczyzny (1864-1914)*, Warszawa 1965, s. 212.

¹² Michaił Bakunin uznawany jest za jednego z głównych teoretyków anarchizmu (reprezentował nurt kolektywistyczny). Bezwzględnie odrzucał relację rządzący – rządzeni, pod każdą postacią, a także wszelkie nierówności społeczne. Nie godził się na jakiegokolwiek uprzywilejowanie jednej grupy społecznej kosztem innej, co dotyczyło zarówno klas ekonomicznych, jak też ras, nacji, czy płci. Jego wizja społeczeństwa bez władzy była związkiem społeczności. Bakunin nie precyzował swoich programów, gdyż uważał, że nie można przewidzieć, jak rozwijać się będzie wolne społeczeństwo. Do historii ruchu wolnościowego i rewolucyjnego przeszły hasła z jego pism: „Burząc budujemy”; „Gdzie zaczyna się państwo, tam kończy się wolność jednostki i odwrotnie”; „Państwo jest najbardziej jaskrawym, cynicznym i pełnym zaprzeczeniem tego co ludzkie”; „Państwo niszczy powszechną solidarność wszystkich ludzi i jednoczy ich część jedynie po to, by ujarzmić i zniszczyć wszystkich pozostałych”. Bakunin ożenił się z polską szlachcianką Antoniną Kwiatkowską. Był zagorzałym zwolennikiem polskiej walki narodowowyzwoleńczej, którą wspierał zarówno czynem (w 1848 roku Bakunin podjął próbę uczestnictwa w powstaniu wielkopolskim; w 1863 roku był jednym z przywódców, przygotowującej się w Sztokholmie wyprawy zbrojnej, która miała pomóc polskiemu powstaniu w Królestwie Polskim, a zarazem wzniecić burzę w całym Imperium Rosyjskim. W Helsingborgu wszedł na pokład brytyjskiego statku, którym generał T. Łapiński – dowódca wyprawy morskiej, zamierzał dostarczyć broń, amunicję i ochotników powstańcom styczniowym), jak i poprzez publikacje zachęcające Rosjan do wsparcia Polaków w walce z władzą carską („Odezwa do moich rosyjskich braci”).

¹³ [imię] [nazwisko] (dalej: [imię]), [tytuł] [wyd.] [miejsce] [data] [t. 1, 1906-1913, s. 124.

Członkowie ugrupowania „Czornoje Znamia” rekrutowali się głównie spośród uczniów, rzemieślników i robotników fabrycznych, ale też spośród chłopów, bezrobotnych, a nawet bezdomnych włóczęgów czy różnego autoramentu drobnych przestępców. Białostockimi anarchistami byli głównie przedstawiciele narodowości żydowskiej, ale także Polacy, Rosjanie i Ukraińcy¹⁴. W znakomitej większości członkowie formacji „Czornoje Znamia” byli w wieku około 20 lat, chociaż zdarzali się wśród nich nawet piętnastolatki¹⁵. Organizacja działała głównie w Białymstoku, ale jej komórki były aktywne również w Warszawie, Wilnie, Grodnie, a nawet w Jekaterynosławiu i Odessie. Według niektórych szacunków białostockie komórki formacji „Czornoje Znamia” skupiały około 500 członków¹⁶.

Organizacja „Czornoje Znamia” dążyła do wprowadzenia terroru ekonomicznego oraz do prowadzenia walki strajkowej¹⁷. Odwoływała się głównie do teorii Piotra Kropotkina¹⁸, uznając się za anarchistów komunistów. Członkowie grupy kolportowali i z entuzjazmem komentowali wydawane przez koło kropotkinowców w Genewie, rosyjskojęzyczne pismo zatytułowane „Chleb i Wola”¹⁹, jednakże podstaw ich programowego antyintelektualizmu, taktyki konspiracji i przemocy należy raczej szukać w koncepcjach Michaiła Bakunina. Grupa „Czornoje Znamia” wypowiadała się przeciwko wszelkim legalnym formom walki o poprawę bytu mas pracujących, w przekonaniu, że działalność taka stanowi legitymizację istniejącego ładu społeczno-politycznego i odciąga masy od rewolucyjnej walki o zniesienie instytucji państwa. Za główny oręż walki uznawali terror ekonomiczny, a przede

¹⁴ P. Avrich, *The Russian Anarchists*, Princeton 2006, s. 44.

¹⁵ Nie był to ewenement właściwy organizacjom anarchistycznym. W strukturach innych organizacji również działali bardzo młodzi ludzie. Np. członkiem grupy bojowej PPS w Siedlcach był szesnastoletni Erazm Chejła, który wstąpił w szeregi partii w 1906 roku. Był wówczas uczniem gimnazjum. Uczył się wzorowo i otrzymywał nagrody za postawę i osiągnięcia w nauce. W 1908 roku za rewolucyjną działalność antypaństwową został skazany na śmierć i stracony (przez powieszenie). Zob. A. Winter, *Siedlce i siedlczanie w rewolucji 1905-1907*, [w:] *Rewolucja 1905-1907 na Mazowszu i Podlasiu*, Warszawa 1968, s. 182.

¹⁶ D. Grinberg, *Z dziejów polskiego...*, s. 12.

¹⁷ S. Kalabiński, op. cit., s. 87.

¹⁸ Piotr Kropotkin z racji arystokratycznego pochodzenia, a także wielkiego znaczenia dla szeroko pojętego ruchu wolnościowego zwany „*anarchistycznym księciem*”, był wybitnym teoretykiem anarchizmu. Stworzonej przez siebie teorii anarchokomunizmu nadał charakter spójnej i konsekwentnej doktryny, odwołującej się do ustaleń nauki. W XIX i XX wieku był intelektualnym i moralnym autorytetem ówczesnego ruchu wolnościowego. Uważał się za kontynuatora myśli Karola Darwina, jego poglądy ewolucyjne były jednak odmienne od poglądów większości ówczesnych darwinistów (istotą poglądów ewolucjonistycznych Kropotkina dobrze oddaje należący do teorii gier tak zwany „dylemat więźnia”). Poglądy przyrodnicze wiązał z poglądami społecznymi i uważał, że w ludzkich społecznościach postawy i zachowania altruistyczne odgrywają ważniejszą rolę niż się to zwykle przyjmuje. Jako najlepszy przykład podawał średniowieczny komunalizm i funkcjonowanie gildii w ówczesnych miastach. W myśl tej idei na gruzach systemu państwowego powstać ma sieć komun – niewielkich i autonomicznych, niezależnych gospodarczo wspólnot pracy o zróżnicowanym charakterze, które przejmą na siebie dobrowolnie zadanie organizacji usług publicznych. Uważał, że aparat państwa tłumi te pozytywne postawy, i że ludzie najpełniej będą się realizować w społeczeństwie bezpiecznym. Poglądy swoje określał mianem anarchizmu naukowego, streścił je też w słynnym hasle: „*Anarchia matką porządku*”. Na Syberii Kropotkin był świadkiem krwawego stłumienia powstania polskich zesłańców podczas powstania zabajkalskiego, co głęboko go poruszyło. Zrezygnował z kariery naukowej i w pełni poświęcił się ruchowi rewolucyjnemu.

¹⁹ S. Kalabiński, op. cit., s. 39.

wszystkim tak zwany „terror nie umotywowany” – czyli skierowany nie tyle przeciwko odznaczającemu się wyjątkową brutalnością konkretnemu wyzyskiwaczowi, ale przeciwko burżuazji jako pewnej całości systemowej. Zdaniem anarchistów skupionych w grupie „Czornoje Znamia”, już sam fakt przynależności do klasy pasożytów i wyzyskiwaczy powinien być przyczyną stosowania wobec nich terroru²⁰. Amerykański historyk ruchu anarchistycznego Paul Avrich, scharakteryzował ideologię czarnoznamieńców jako „ślepy fanatyzm i bezustanną przemoc”. Wskazywał również na fakt, iż była to pierwsza organizacja anarchistyczna uznająca politykę terroru za jedynie skuteczne narzędzie służące destabilizacji państwowego porządku²¹.

W grudniu 1905 roku w Genewie ukazał się pierwszy (i jak się później okazało jedyny) numer pisma „Czornoje Znamia”, zredagowany przez Judę Grossmana-Roszczina. Zdaniem Ludwika Kulczyckiego pismo to charakteryzowało się brutalnością zarówno treści, jak i formy, a także brakiem argumentacji merytorycznej²².

Powstanie i działalność grupy „Czornoje Znamia” spowodowało intensywną reakcję krytyczną europejskich grup anarchistycznych, w szczególności wśród rosyjskojęzycznych anarchistów emigracyjnych. W odpowiedzi na działalność grupy i wypuszczenie przez nią pisma, powstały wydawnictwa „Burewiestnik” i „Nowyj Mir” głoszące konieczność prowadzenia walki politycznej²³.

Kolejną formacją anarchistyczną powstałą na fali rewolucji 1905 roku była powołana do życia na terenie Podlasia organizacja pod nazwą „Bieznaczale” (z ros. Бездна – Bezrząd). Powstała ona z inspiracji dokonaniem ruchu „Czornoje Znamia”. Nazwa „Bieznaczale” pochodziła od tytułu jednej z wielu gazet wydawanych ówczesnie przez rosyjskich anarchistów, przebywających na emigracji w Genewie. Organizacja ta wystąpiła ze skrajnie radykalnym programem anarchizmu rewolucyjnego, zawierającym wezwanie do „bombistyki”. Ideologiczne korzenie „Bieznaczala” wywodziły się z anarchokomunizmu Kropotkina, ale również z idei blankizmu wskazującego pierwszeństwo działalności spiskowej, mającej doprowadzić do walki zbrojnej i wywalczenia nowego ładu społecznego i politycznego, bez konieczności wcześniejszego mobilizowania mas ludowych²⁴, a także z koncepcji politycznych Bakunina. Organizacja „Bieznaczale” sytuowała się w opozycji do nurtu anarchosyndykalistycznego, parlamentaryzmu, jak też wszelkich form działalności

---

²⁰ P. Korzec, op. cit., s. 212.

²¹ P. Avrich, op. cit., s. 44.

²² L. Kulczycki, *Anarchizm w obecnym ruchu politycznym w Rosji*, Warszawa 1907, s. 77.

²³ Ibidem, s. 58.

²⁴ Republikańsko-socjalistyczna teoria społeczna i polityczna głoszona przez Louisa Blanqui i jego towarzyszy uzyskała miano blankizmu. Jego doktryna głosiła, że do zmiany ustroju w drodze walki zbrojnej powinna doprowadzić działalność spiskowa, do której angażowanie mas nie jest konieczne. Blanqui jako pierwszy sformułował koncepcję „dyktatury proletariatu”, wykorzystaną później przez Marksa. Blankiści walczyli o cele, które obecnie uważane są za naturalne i podstawowe we wszystkich ustrojach demokratycznych, czyli: powszechne prawo wyborcze, równouprawnienie kobiet, elementarne prawa socjalne robotników, zakaz pracy dzieci. Blankiści odegrali znaczącą rolę w czasie Komuny Paryskiej. Blanqui przez swoich towarzyszy nazywany był „l'Enfermé” (z fr. „Uwięziony”), ponieważ blisko połowę swego życia spędził w więzieniach, w których przebywał łącznie przez prawie 37 lat.

w związkach zawodowych. Naczelnyymi hasłami ruchu były: anarchia, komunizm, walka klas, rewolucja socjalna oraz internacjonalizm. Głównym teoretykiem tego odłamu ruchu anarchistycznego był N. Romanow. W swoich tekstach twierdził, że Rosja znajduje się na krawędzi wojny domowej, którą powinno wywołać masowe powstanie robotnicze. W walce tej jedną ze stron powinni być anarchiści. W celu odniesienia pełnego zwycięstwa Romanow zalecał formowanie grup bojowych, działających według taktyki terroru bezosobowego, czyli dokonywania zabójstw, podpałów i grabieży, których ofiarą mieliby padać przypadkowi przedstawiciele burżuazji. W ten sposób dotychczasowe życie społeczne w kraju miałyby ulec całkowitej destabilizacji, a burżuazja i wielka własność ziemska – zniszczona. Za swoich wrogów zwolennicy tej koncepcji uznawali jednak również związki zawodowe oraz wszelkie formy rządu przedstawicielskiego, jako inne formy z gruntu odrzuconej władzy zwierzchniej. Z tego powodu grupa „Bieznaczale” nie angażowała się w żadne formy walki ekonomicznej robotników, uważając, że są to czynności zbędne, nie likwidujące żadnych istotnych problemów pracowniczych. Za jedyne ich rozwiązanie uważali całkowitą likwidację podziału klasowego i stworzenie nowego typu społeczeństwa opartego na federacji anarchistycznych komun²⁵.

Członkowie ugrupowania „Bieznaczale” z zasady nie wchodzili w żadne sojusze polityczne, gdyż programy innych organizacji uważali za wrogię prawdziwym potrzebom ludu. Podkreślali natomiast konieczność międzynarodowej współpracy anarchistów na rzecz budowy społeczeństwa bezklasowego na całym świecie. „Bieznaczalcy” byli obecni tylko w niektórych regionach Imperium Rosyjskiego. Oprócz Białegostoku, znaczącą siłą byli również w Warszawie, Mińsku, Kijowie, Rydze, a także w Petersburgu, Odessie, Kiszyniowie oraz w niektórych rejonach Syberii. Jednak w żadnym z ośrodków nie uzyskali większości, gdyż przedstawiany przez nich program był najczęściej odrzucany jako zbyt ekstremalny²⁶.

Działalność propagandowa stosowana przez skrajne grupy anarchistyczne, takie jak „Czornoje Znamia”, czy nieustępująca jej pod względem ideologicznego zaangażowania „Bieznaczale”, trafiła w Królestwie Polskim oraz w całej imperialnej Rosji na podatny grunt. Kryzys, powszechne bezrobocie, prześladowania polityczne i właśnie narodowościowe, a także prowokacje i przemoc ze strony policji sprawiły, że hasła anarchistów spotkały się z zainteresowaniem i akceptacją ubogich warstw społecznych, na czele z proletariatem²⁷. W okresie rewolucji 1905-1907 masowo powstawały kolejne organizacje anarchistyczne. W samym tylko Białymstoku, gdzie grupa „Czornoje Znamia” dominowała wśród anarchistów, liczebność organizacji, po przejściu doń wielu działaczy partii socjalistycznych, wzrosła z kilkunastu do około dwustu członków²⁸. Anarchiści w okresie

---

²⁵ Zob. P. Korzec, „Anarchizm w Rosji 1905-1908. Organizacja i działalność” Warszawa 1999, s. 119-120, Mińsk 1919.

²⁶ Ibidem.

²⁷ P. Korzec, op. cit., s. 213.

²⁸ P. Avrich, op. cit., s. 42-43.

byli znaczną ilość czcionek drukarskich, farb i papieru, co posłużyło do wydrukowania materiałów propagandowych. Jednak policji, przy pomocy konfidenta, udało się odkryć tajną drukarnię ulokowaną w jednej z kamienic. W końcu kwietnia anarchista Gelinker dokonał zamachu na dozorcę domu, który przekazał policji informacje o drukarni. Pod koniec maja, dzięki pozyskaniu sporej liczby zwolenników wśród polskich robotników, utworzona została kolejna federacja anarchistyczna. Rozpoczęła się ożywiona agitacja w fabrykach. Pozyskano nowych zwolenników, którzy po odbyciu niezbędnego przeszkolenia rozpoczęli samodzielną pracę w swoich środowiskach. W czerwcu anarchiści zorganizowali szereg zamachów, w których zginęli między innymi kupiec i policjant. W związku z doniesieniami o zbrojnym powstaniu robotników w Łodzi, 4 lipca proklamowano w Białymstoku strajk powszechny. Władze wezwały do miasta wojsko. Podczas jednej z akcji anarchiści rzucili w grupę policjantów bombę, w efekcie czego czterech policjantów zostało rannych. Przez kilka godzin w mieście trwały walki pomiędzy anarchistami a policją. Z inicjatywy Bundu 31 lipca zorganizowano w Białymstoku pokojową manifestację robotniczą. Mimo wezwań policji do rozejścia się tłum nie rozproszył się, a wręcz ciągle się powiększał. W czasie starcia z policją i wojskiem zabity został jeden z manifestujących robotników, a w zdarzeniach tych zginęła również aktywistka Bundu, zaś kilka innych osób zostało rannych. W odwecie za represje Gelinker dokonał zamachu na oddział wojskowy. Bomba raniła oficera i czterech żołnierzy. Pogrzeb zabitych w zamieszkach robotników odbył się 1 sierpnia 1905 roku. Brali w nim udział anarchiści, eserowcy i maksymaliści, działacze PPS-u i Bundu. Uczestnicy pogrzebu nieśli czarne i czerwone sztandary. Pomimo demonstracyjnie politycznego charakteru pochodu Policja nie interweniowała³². Dnia 12 sierpnia wojsko wkroczyło do dzielnicy robotniczej, bijąc przypadkowych przechodniów i zabijając jednego z nich. Przypadkowo zdetonowana bomba zabiła dwie aktywistki Bundu oraz raniła dziesięciu robotników. Wojsko wykorzystało to jako pretekst i rozpoczęło pacyfikację dzielnicy, strzelając do ludzi na ulicach oraz w okna domów. Zginęło trzydzieści osiem osób, a sto pięćdziesiąt zostało ciężko rannych. O sprowokowanie rzezi władze oskarżyły anarchistów, którzy jakoby rzucili bombę. W rzeczywistości była to wcześniej zaplanowana prowokacja przygotowana przez władze. W demonstracyjnym pogrzebie ofiar masakry wzięło udział piętnaście tysięcy manifestantów³³.

W rejonie białostockim anarchiści wspólnie z maksymalistami kierowali także walką strajkową w fabrykach włókienniczych. Na początku sierpnia 1905 roku właściciel jednej z fabryk został przez strajkujących robotników zmuszony do opuszczenia swojego zakładu, a produkcją pokierowali sami robotnicy. Fabrykant stanąwszy przed perspektywą utraty fabryki, spełnił wszystkie robotnicze żądania i postulaty. W zakładach przemysłowych, gdzie anarchiści mieli duże wpływy, robotnicy często przywoływali hasło „jeśli poprą nas anarchiści i maksymaliści, to niezawodnie naszą walkę wygramy”³⁴. W dwa tygodnie później wybuchł strajk w zatrudniającej około ośmiuset robotników fabryce Wieczorka. Wy-

---

³² Ibidem.

³³ P. Korzec, op. cit., s. 241.

³⁴ Cyt. za: T. Szczepański, *Ruch anarchistyczny na ziemiach polskich zaboru rosyjskiego w dobie rewolucji 1905-1907*, b. d. i m.w., s. 22.

wołało go żądanie właściciela, aby załoga podpisała pisemną deklarację, iż w ciągu roku nie będzie na terenie zakładu żadnych wystąpień robotniczych. Sto osiemdziesiąt osób, które odmówiły złożenia podpisu, zostało zwolnionych z pracy. Na znak solidarności z nimi załoga przystąpiła do strajku. Wieczorem 26 sierpnia dwaj anarchiści wrzucili do mieszkania Wieczorka dwie bomby. Przestraszony zamachem fabrykant wycofał decyzję o zwolnieniach³⁵.

Na początku września 1905 roku w Białymstoku wprowadzono stan wojenny. Rozpoczęły się rewizje mieszkań i aresztowania. W tym czasie zlikwidowano drukarnię anarchistów i aresztowano 3 działaczy. W dniu ogłoszenia carskiego manifestu konstytucyjnego, 31 października kilka tysięcy białostockich robotników otoczyło więzienie. Zebrani domagali się zwolnienia wszystkich więźniów politycznych, w tym wielu anarchistów. Wojsko otworzyło ogień do zgromadzonych, zabijając czterech demonstrantów.

W listopadzie 1905 roku, a więc w kulminacyjnym momencie rewolucji, w szeregu miast rosyjskich powstały organy rewolucyjnego samorządu robotniczego – Rady Delegatów Robotniczych. Jednakże nie były one tworzone na ziemiach polskich, a jedynym wyjątkiem był Białystok. Większość w wyborach do białostockiej Rady Delegatów Robotniczych (RDR) uzyskali działacze anarchistyczni i eserowscy. Partie socjalistyczne – PPS, SDKPiL i Bund, odniosły się wrogo do powstania białostockiej rady i próbowały dyskredytować jej działalność. Rada liczyła kilkudziesięciu delegatów. Obradowała w zakonspirowanych i często zmienianych mieszkaniach prywatnych. Program obejmował akcje strajkowe przeciw kapitalistom, ale też walkę o wolność polityczną przy użyciu środków rewolucyjnych. Białostocka rada prowadziła w ciągu kilku miesięcy swego istnienia intensywną działalność agitacyjną i wydawniczą. W grudniu doszło do otwartego konfliktu pomiędzy radą a partiami socjalistycznymi, gdyż w Moskwie rozpoczął się strajk powszechny, który w ciągu dwóch dni przerodził się w powstanie zbrojne. Na wieść o wybuchu powstania moskiewskiego polskie partie socjalistyczne wezwały do strajku solidarnościowego. Natomiast rada w specjalnie wydanej odezwie sprzeciwiła się temu, argumentując, że fabrykanci białostoccy tylko czekają na strajk, aby wykorzystać go jako pretekst do lokautów. Podczas posiedzenia rady większością głosów zdecydowano, aby nie strajkować, a ewentualnie przystąpić do strajku powszechnego w wypadku, jeżeli włączą się do niego główne ośrodki przemysłowe oraz koleje. Strajk nie został proklamowany, a PPS określiła decyzję RDR jako „chulikańską”. Rada istniała do czerwca 1906 roku, kiedy to jej rozwiązanie spowodował stan wojenny i towarzyszące jego wprowadzeniu masowe represje³⁶. Po walkach, jakie stoczyli anarchiści białostoccy z policją i wojskiem oraz represjach, które ich dotknęły, w szeregach organizacji anarchistycznych uwidocznił się wyraźny podział. Część anarchistów chciała kontynuowania akcji zbrojnych i ekspropriacji, zaś pozostali byli raczej za pracą agitacyjno-propagandową. Mimo tego białostocka organizacja anarchistyczna pozostała federacją. Funkcjonowało piętnaście komórek skupiających robotników miejscowych fa-

---

³⁵ Ibidem.

³⁶ P. Korzec, op. cit., passim

bryk z miejscowości: Bielsk Podlaski, Różany, Ciechanów, Krynki, Orłów, Wołkowysk i Zabłudów.

W 1906 roku, kiedy sytuacja bardzo się zaostrzyła, białostoccy anarchiści chcieli rozpocząć w Białymstoku powszechne powstanie. Przez miasto przetoczyła się fala „dużych, pozbawionych motywów, zamachów na burżujów”. Rewolucjoniści działali pod hasłem: „Niech wieczna groźba śmierci wisi nad burżujami w każdej chwili, w każdej godzinie ich istnienia”. Anarchiści chcieli na całej długości głównej ulicy Białegostoku rozmieścić bomby i wysadzić w powietrze wszystkich burżujów jednocześnie. Wśród białostockich anarchistów utworzyły się dwie ekstremistyczne frakcje: jedna – opowiadająca się za stosowaniem „terroru pozbawionego motywów” tak zwani „bezmotywnicy”; i druga – członków tak zwanej „komuny”, która uznała terror za zbyt słaby środek i dążyła do zbrojnego powstania „w imię bezpieczeństwa komuny”. Ci ostatni chcieli „zdobyć miasto, uzbroić masy, podjąć cały szereg bitew wojskami wypędzając je za granice miasta”, a „równolegle zagarniać fabryki i sklepy”. Na wiecach z udziałem 15-20 tysięcy osób rewolucyjni mówcy wzywali do zbrojnego powstania, ale „robotnicze masy Białegostoku daleko odeszły od upojonej rewolucją awangardy”³⁷.

Władze carskie uznały, że problem anarchizmu na terenie Królestwa Polskiego jest tak poważny, że należy powołać specjalny organ, który zajmie się tymi sprawami. „Specjalną Komisję do spraw Anarchokomunistów” utworzono 18 stycznia 1906 roku. W tym roku białostoccy anarchiści przeprowadzili szereg akcji zbrojnych. W styczniu został zabity na ulicy starszy stójkowy Moniuszko, a w parę dni później na głównej ulicy miasta ciężko ranny został niejaki Lifszic – właściciel zakładu krawieckiego. W marcu anarchiści zorganizowali zamach na posterunek policji, zabijając dwóch policjantów i niszcząc znajdującą się tam dokumentację³⁹. W kwietniu zorganizowali zamach na sklep Klickiego, a w czerwcu wrzucili bomby do mieszkań trzech fabrykantów: Richtera, Freidkina i Gidlera. Freidkin został ciężko ranny. Organizatorem tych trzech zamachów był anarchista J. Myśliński, który został ujęty przez policję i przez sąd wojenny w Warszawie skazany na karę śmierci. Na przełomie kwietnia i maja 1906 roku członkowie organizacji bojowych partii socjalistycznych i anarchiści, przeprowadzili szereg zamachów na przedstawicieli władz i przemysłowców, między innymi zamachy bombowe na domy fabrykantów: Richtera, Gidlera i zarządzającego fabryką Kommichau’ów Bauera. W tym samym czasie dziesięciu młodych bojowców przeprowadziło udaną akcję ekspropriacyjną na bank Majtlocha³⁸. Wzmogła się również agitacja strajkowa. Policja 9 maja odkryła kryjówkę wciąż bardzo aktywnego Glinkera, który został zabity podczas aresztowania. W odwecie za to zabójstwo, anarchiści zorganizowali napad na posterunek policji, uśmiercając jednego z policjantów³⁹.

W 1906 roku w Białymstoku powstał lokalny oddział Anarchistycznego Czerwonego Krzyża, organizacji, której celem była pomoc aresztowanym anarchistom. Z inicjatywy tej grupy udało się zorganizować ucieczkę anarchistów z konwoju policyjnego. Policja carska

---

³⁷ A. Sołżenicyn, op. cit., s. 41

³⁸ P. Korzec, *Pogrom Białostocki w 1906 r. i jego polityczne reperkusje*, „Rocznik Białostocki”, t. 3, 1962, s. 158

³⁹ T. Szczepański, op. cit., s. 22 i n.

16 marca tego roku aresztowała grupę anarchistów, u których znalazła bomby, rewolwery oraz literaturę propagandową w języku rosyjskim i jidysz. W odwecie za aresztowania, anarchiści zorganizowali zamach bombowy na posterunek policji w Białymstoku, zabijając jednego i ciężko raniąc drugiego policjanta. Po tym zamachu policja dokonała kolejnych aresztowań anarchistów, których w konwoju przewożono koleją do Grodna. W czasie transportu współtowarzyszom aresztowanych udało się przemycić w chlebie rewolwer, dzięki któremu więźniowie uwolnili się i zdobyli więcej broni. Zabili siedmiu konwojentów i odzyskali wolność⁴⁰.

W walce z ruchem rewolucyjnym władze carskie sięgnęły po wypróbowany wcześniej sposób – sprowokowanie zająć antyżydowskich. Po raz pierwszy od 65 lat 14 czerwca władze rosyjskie zezwoliły katolikom na procesję przez rynek w dniu święta Bożego Ciała. Podczas pochodu doszło do wybuchu bomby, w wyniku której zginęła jedna osoba. W tym samym czasie odbywał się drugi pochód, zorganizowany przez władze rosyjskie celem upamiętnienia włączenia ludności wyznania greckokatolickiego do prawosławia. Władze rosyjskie, w oficjalnym komunikacie ogłosiły, że do prawosławnego pochodu otworzono ogień i oskarżyły o to ludność żydowską (stanowiącą w tym okresie 66% ludności miasta). Do miasta wkroczyło wojsko, które otworzyło ogień do żydowskich cywilów. Padli zabici i ranni, wśród nich również uczestnicy procesji. Do akcji wkroczyli policyjni agenci, którzy wmieszali się w tłum i rozpowszechniali prowokacyjne pogłoski, między innymi że to Żydzi strzelali do procesji. Sprowokowany przez wojsko i policję tłum rozpoczął krwawą rozprawę z ludnością żydowską oraz grabież należących do niej sklepów. Organizacje rewolucyjne, w tym duża grupa anarchistów, przewidując pogrom zorganizowały zbrojne komórki samoobrony. Skoncentrowano je w dzielnicach żydowskiej biedoty – Piaskach i Hanajkach. Kiedy policja i wojsko skierowały się w ich kierunku, spotkały się z natychmiastową reakcją rewolucjonistów. Anarchiści obrzucili atakujących bombami, a grupy samoobrony ostrzelały tłum z pistoletów. W czasie starć zginął anarchista N. Bahran. Atak został odparty, a dzielnice Piaski i Hanajki przez trzy dni trwania pogromu pozostały bezpieczne. Pogrom nasilił się w słabo zaludnionej przez Żydów dzielnicy Bojary oraz w okolicach głównego dworca kolejowego. Wojsko i pospolici przestępcy bili tam i mordowali przypadkowych ludzi. Najliczniejsze i najbardziej krwawe starcia miały miejsce w rejonie dworca kolejowego. Brali w nich udział również rosyjscy kolejarze i robotnicy budowlani. Pogrom zakończył się, gdy z miasta wycofano oddziały rosyjskiej armii. W wyniku zająć śmierć poniosło 88 osób (w tym 82 narodowości żydowskiej), a około 80 zostało ciężko rannych. Ograbionych lub spalonych zostało setki domów i sklepów. Pogrom zakończył się 16 czerwca⁴¹.

Zgodnie z oczekiwaniami władz pogrom białostocki skutkowało stonowaniem akcji rewolucyjnej w mieście. Wydarzenia te były przedmiotem wielu komentarzy prasowych, a także odezwy PPS-u, w których je potępiano. Dwa lata później, w czerwcu 1908 roku odbył się proces rzekomych inicjatorów pogromu i sprawców morderstw. Akt oskarżenia uza-

---

⁴⁰ Ibidem.

⁴¹ P. Korzec, *Pogrom Białostocki...*, s. 149-182.

sadniał pogrom „rewolucyjnym działaniem Żydów, które rozzłościło pozostałą ludność”. Proces sądowy spotkał się z intensywną krytyką prasy, która uznała, że prawdziwi inspiratorzy zjść nie zostali postawieni przed sądem i nie ponieśli odpowiedzialności za swoje czyny⁴². Również specjalna komisja rosyjskiej dumy odrzuciła taką argumentację, ustalając, że „żadna plemienna, religijna, albo ekonomiczna wrogość wśród chrześcijańskiej i żydowskiej ludności miasta Białegostoku nie istniała”⁴³.

Po ogłoszeniu stanu wojennego 17 czerwca 1906 roku władze carskie postanowiły wykorzystać sytuację w celu ostatecznego zdławienia ruchu rewolucyjnego. Akcja pacyfikacyjna przybrała ogromne rozmiary. Niezależnie od intensywnych rewizji i aresztowań, organizowano nocne operacje policyjno-wojskowe, w czasie których otaczano całe dzielnice miasta, przeszukując skrupulatnie dom za domem, mieszkanie za mieszkaniem. W lipcu białostocka policja przystąpiła do „oczyszczenia” ulicy Surażskiej, która w opinii ochrony była główną bazą rewolucjonistów, a zwłaszcza anarchistów. Wcześniej w rejonie tym zuchwałość rewolucjonistów doszła do tego stopnia, że w związku z nieustannymi ich atakami administracja państwowa zmuszona została do wydania zarządzenia o wycofaniu stamtąd policyjnych posterunków. Uznając istniejącą sytuację za niedopuszczalną, policja przystąpiła do natychmiastowej „likwidacji” wszystkich rewolucjonistów z tej dzielnicy. Na Placu Bazarowym 27 września żołnierze usiłowali zrewidować grupę robotników przechodzących przez plac, którzy jednak zaczęli uciekać. Jeden z uciekających zaczął ostrzeliwać się z pistoletu, raniąc żołnierza. Mimo podjęcia ucieczki, a następnie rozpaczliwej obrony, zamachowiec został ujęty. Odmówił podania nazwiska, ale przyznał, że jest członkiem grupy anarchistycznej. W dwie godziny później ten dziewiętnastoletni rewolucjonista został rozstrzelany. W tym okresie podstawą wszelkich wydawanych przez władze decyzji oraz przeprowadzanych czynności były przepisy prawne stanu wojennego. Prześladowania, a także będące ich następstwem ekspedycje karne, nasiliły w środowiskach rewolucyjnych nastroje odwetowe. W październiku zabito policjanta, wykonawcę wyroku śmierci na rewolucjoniście Wyszyńskim. Mniej więcej w tym czasie zginął naczelnik Zarządu Żandarmerii Guberni Grodzieńskiej podpułkownik Gribojedow, który uprzednio był naczelnikiem żandarmerii w Białymstoku. W listopadzie ciężko ranny został szpieg ochrony Opacki⁴⁴. Białostoccy anarchiści, mimo ciężkich strat, jesienią 1906 roku podjęli próbę zjednoczenia ruchu anarchistycznego Polski i Litwy. Na wspólnej konferencji w Kownie przyjęto rezolucję wzywającą wszystkie grupy do tworzenia federacji.

W Białymstoku 25 marca 1907 roku dokonano zamachu na tymczasowego gubernatora generał-lejtnanta Bogajewskiego. Podczas wybuchu rzuconej przez anarchistę bomby ranny został woźnica powozu gubernatora, ale sam Bogajewski nie doznał żadnego uszczerbku na zdrowiu. Bojownicy, którzy dokonali zamachu nie zostali ujęci. W reakcji na zamach białostocka policja przeprowadziła szeroko zakrojoną akcję skierowaną przeciw anarchistom.

---

⁴² W publikacjach polskich powtarza się opinia o sprowokowaniu pogromu przez władze rosyjskie, a także że ich \ odpowiedzialność za całą falę takich wydarzeń w latach 1903-1907. A. Dobroński, *Pogrom białostocki 1906 r. w świetle prasy polskiej*, „Białostoczczyzna” 1991, nr 4, s. 15.

⁴³ □□, t. 6, s. 666.

⁴⁴ P. Korzec, *Pół wieku...*, s. 282 i n.

Jej celem było aresztowanie inicjatorów i wykonawców zamachu na Bogajewskiego. Władze i policja dysponowały informacjami agenturalnymi, dzięki którym udało się wykryć lokalną organizację anarchistyczną. W czasie przeprowadzanych rewizji w jednym z domów doszło do strzelaniny, w wyniku której zraniono dzielnicowego. W innym miejscu policja napotkała zacięty opór podczas przeszukania otoczonego domu. Anarchiści rzucali bomby i strzelali do policjantów. Po długotrwałej strzelaninie policja wkroczyła do ostrzelanego domu, gdzie znaleziono jednego zabitego bojownika i jednego ciężko rannego rewolucjonistę, a także broń i materiały do produkcji bomb oraz odezwy anarchistyczne, wydane w związku z zamachem na Bogajewskiego⁴⁵.

Mimo ciężkich strat ponoszonych przez rewolucjonistów fala zamachów nie słabła. W pierwszych dniach maja 1907 roku anarchiści zorganizowali w Białymstoku strajk, połączony z wystąpieniami o charakterze zbrojnym. Przedsięwzięcie to zakończyło się jednak niepowodzeniem. W Białymstoku 4 czerwca zabity został robotnik Jarocki, członek miejscowej organizacji Związku Narodu Rosyjskiego. Przed tramwajem 17 sierpnia zastrzelono komendanta wojskowego stacji kolejowej w Białymstoku pułkownika Szretera, który był bezpośrednio odpowiedzialny za masakrę urządzoną na stacji kolejowej podczas pogromu czerwcowego 1906 roku. W czerwcu 1907 roku, anarchista Szpindler zabił naczelnika policji, a we wrześniu anarchista Gorodowojczyk dokonał zamachu na sekretarza ochrony. Policja prowadziła intensywne obławy na anarchistów i prowadziła z nimi zaciętą walkę. Pod koniec 1907 roku działania sił policyjnych doprowadziły do rozbitcia ruchu anarchistycznego w Białymstoku, który jednak z czasem odrodził się⁴⁶. Kadrowy potencjał anarchistów w latach 1903-1907 wynosił około 7 tysięcy osób⁴⁷.

Żaden z ruchów społecznych XIX wieku, które sprawiły, że masy ludowe rzuciły wyzwanie ówczesnej rzeczywistości społeczno-polityczno-ekonomicznej, nie wywołał tak stanowczej i skonsolidowanej reakcji sfer posiadających władzę, jak ruch anarchistyczny. Żaden nie był w stanie tak dalece jednoczyć przeciwko sobie przedstawicieli antagonistycznych nurtów ideowych i obozów politycznych. Jednomysłność decydentów i ich popleczników – polityków, przedsiębiorców, urzędników, sędziów i policjantów – zjednoczonych poczuciem zagrożenia, umożliwiała prowadzenie przeciwko anarchistom systematycznej i wielopoziomowej akcji. Działania te zaangażowały całą potężną maszynę państwową wielu krajów, w tym Imperium Rosyjskiego, które również w guberniach położonych na ziemiach polskich konsekwentnie i bezwzględnie zwalczało zarówno organizacje anarchistyczne, jak i motywujące ich członków do czynnej walki idee.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości ukształtowało się suwerenne państwo, ze wszystkimi jego strukturami i atrybutami. Powstanie Rzeczypospolitej Polskiej definitywnie położyło kres planom organizacji anarchistycznych, aby na polskich terenach wyzwolonych spod rządów zaborców, zbudować społeczeństwo oparte na idei bytu bezpaństwowego. Nie ma przecież na świecie państwa, które tolerowałoby środowiska i organizacje,

⁴⁵ T. Szczepański, op. cit., passim.

⁴⁶ P. Korzec, *Pół wieku...*, passim.

⁴⁷ J. [imię], [nazwisko], [w:] [tytuł], [wydanie], [miejsce], [rok], s. 33.

które za cel stawiają sobie jego likwidację. Niektóre grupy anarchistyczne posługiwały się nawet hasłem „wysadzenia świata w powietrze”, streszczając w nim ideę zniszczenia aktualnego porządku społeczno-politycznego. Hasło to było wprawdzie wyrazem bakuninowskiego poglądu, że „burząc budujemy”, ale wśród władz i organów bezpieczeństwa wszystkich państw budziły ogromny niepokój, gdyż oznaczały rewolucyjną zmianę istniejącego porządku społecznego, w tym również państwowego. Wszystkie organizacje państwowe zawsze wśród priorytetów swego istnienia mają stabilizację i bezpieczeństwo swoich struktur i instytucji funkcjonujących w ich ramach, co pozwala na uporządkowane codzienne życie obywateli.

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Ernest Szum
Anarchiści na Białostocczyźnie w okresie rewolucji 1905-1907
Przyczynek do dziejów ideologii anarchizmu i działalności organizacji anarchistycznych
na Podlasiu
2012

Studia Podlaskie t. XX

pl.anarchistlibraries.net